

hvorved der nu sættes en Begrænsning til 125,000. Efter min Mening skulde vi en Gang for alle gøre denne Sag færdig her i Landet og sige: Der maa udstedes saa mange Lodder, som der er Af sætning for; det er der aldeles intet at indvende imod. Der afgives 16 Procent, dels til Administrationen og dels til Statskassen, og naar jeg omtaler dette, skal jeg over for det ærede Medlem fra Ribe, der udtalte sig om Lønningerne, sige, at man jo ved, at 10 Procent er ren Indtægt for Statskassen, hvorimod de 6 Procent gaa til Administrationen. Det er en Selvfølge, at naar Omsætningen i Klasse-lotteriet udvides til at være det dobbelte af, hvad den var før, maa der ogsaa svares større Lønninger; men der vil ogsaa være større Indtægter til at svare dem af. Jeg skal nu ikke opholde det høje Ting længere angaaende denne Sag, som jeg antager vil komme i Udvalg, der vil behandle den saa hurtigt, at den kan blive færdig til 1ste April. Jeg skal derfor indskrænke mig til at anbefale Lovforslaget.

J. Sage: Jeg kunde meget godt forstaa de Betragtninger, som det ærede Medlem fra Skanderborg (Bajer) gjorde gældende, og det forekommer mig ingenlunde, at man, som den sidste ærede Taler bemærkede, udelukkende fra et praktisk Standpunkt er berettiget til at spørge, om Pengene skulle blive i Landet, eller om de skulle gaa ud af Landet. Jeg kan meget godt forstaa, at der her kan blive et: Enten-eller. Staten approberer Spillet, idet den sætter sig i Spidsen for det, og den forøger Spillelysten og Spillelidenskab. Det kan der ingen Tvivl være om; den har sine Agenter, der virke for den, og den maa opfordre dertil og fremstille det som en i og for sig naturlig, rigtig og fortjensfuld Ting, at man spiller. Nu er det naturligvis et Spørgsmaal, om det er muligt at forhindre det, og om man af praktiske Grunde ikke hellere maa se at lede Strømmen ind i et roligere Leje, saaledes som man her har gjort. Det skal jeg paa ingen Maade gøre mig til Dommer over, og jeg vil blot hævde, at det ærede Medlem fra Skanderborgs Betragtninger, hans med nogen Ironi saakaldte ideale Betragtninger, virkelig have deres Betydning og Gylldighed, saa vist som saadanne Ideer have deres Gyl-

dighed, og de kunne ikke slaas af Marken med snusfornuftige Spørgsmaal om, hvorvidt de ere praktiske eller ikke. Vort Naboland Sverige har virkelig stillet sig paa et bedre Standpunkt, idet man der siger: Vi bekymre os ikke om, enten vi som Følge af vor Stilling til denne Sag have større eller mindre Indtægter, og Sverige har dog tidligere været et fattigt Land, som nok kunde trænge til Indtægter paa forskellig Maade, og man har spillet ganske artig der, navnlig i de højere Kredse. Det var derfor meget naturligt, om man der søgte at faa en Indtægt for Staten ad den Vej, men man har dog stadig der stillet sig paa det bedre Standpunkt, som ogsaa er det korrekte: Vi maa advare Befolkningen imod, hvad vi i Stolen lære, er en Last og en Lidenskab; det ville vi ikke approbere eller søge at gøre os en Fortjeneste ud af. Smidlertid, jeg tør som sagt ikke stille mig paa dette høje Standpunkt absolut at forkaste det overhovedet at have et Klasselotteri. Men det forekommer mig nok, at der kan være nogen Grund til at holde noget igen og ikke bestandig at betragte Lotteriet som en Kilde til fornyet Indtægt. Lotteriet nødvendiggør ganske vist, som det ærede Medlem for Skanderborg udtalte, at man maa lægge et færligt Pres i den Retning at faa Befolkningen fristet ind paa Lotteriet. Vi have jo her et Forslag om 125,000 Lodder à 100 Kroner. Det bliver 12½ Mill. Kr., der altsaa skal udredes for at tilfredsstille Spillelysten, og selv om en Del deraf gaar fra Naboerne, saa kan man heller ikke sige, at det er ganske ligegyldigt. Naar man i vort Naboland Sverige betragter Lotteriet som noget urigtigt, ser man selvfølgelig ikke med Velvilje derfra paa, at Pengene trækkes ind til dette Land gennem noget, som man i Sverige saaledes i og for sig anser for uheldigt og forkasteligt, og som den svenske Stat selv forkaster. Alene af naboventlige Grunde kan jeg saaledes ikke være saa fornøjet over, at man lofter Svenskerne til at spille her i Landet. Der er et andet Spørgsmaal, der gerne blev fremdraget tidligere, og som den højtærede foregaaende Finansminister var saa velvillig at erkende, at han fandt fuldkommen rigtigt, nemlig Spørgsmaalet om at lægge Slat paa Spillelidenskab ved Væddeløbene, ved